

Eiland

Koen Dille

Al weken spookt het me door het hoofd: Antwerpen ontvluchten. U hebt ze toch ook gezien op TV, de Nieuwe Vlomse Angriffskolonnie op haar zegetocht naar het stadhuis? Akkoord, die avond van 14 oktober waren ze nog in burger. En neen, je kunt een honderdtal mensen niet verbieden om een frisse neus te halen. Zelfs al hebben ze toevallig samen dezelfde richting gekozen. Ook al houden ze quasi toevallig dezelfde gestrekte pas aan. Of mogen we al geen wandelingetje meer maken? Maar die verbeterde gedecideerdheid waarmee ze de trappen richting Schoon Verdiep opliepen. De beduusdheid waarmee de aanwezigen als polderboerkens voor hun landheer eerbiedig uit elkaar weken. Het journaal met hysterisch met camera's, microfoonhengels en telenszichten zich rond de Triomfator Rex verdrong. Hier kon je meemaken hoe een einde wordt gesteld aan een epoche. Hoe een nieuwe eeuw aanbreekt. Hoe de geest over de nederigen daalt.

Weg uit de stad die in één klap dorp aan de stroom is geworden. Dat terwijl elke tv-kijker heeft kunnen zien hoe het er in Gent aan toe ging. Joelend stapten ze daar de poorten van de hemel binnen. Een open stad zou het worden. Veel rood en flink wat groen. Oké, misschien ook een likje blauw. Opdat iedereen er zich thuis zou voelen. En omdat Mathias toch ook zes jaar zijn best had gedaan en hij zo goed met Daniël kon opschieten. Gezworen kameraden en dikke vrienden. Allemaal onder Daniël's paraplu.

Naarmate de uitslagen binnenkwamen, werd het duidelijk. Gent was een eiland geworden. Alleen in Gent zouden er nog dingen mogelijk zijn. Daar kon je nog ademen. Een stad die het aandurfde om te midden van haar authentieke middeleeuwse pracht een postmodern gevaarte

neer te poten. Niet de Brugse negentiende-eeuwse namaakgotiek maar een monumentale schaaftal van stokken en planken. Gewoon een afdak boven het absolute niets. Typisch Gent: een stad met een bestuur dat daar vrolijk mee wegwam. Want met een burgemeester die je niets kwalijk kunt nemen. Zoals die man in de weer is met de mensen.

Niet zo in Antwerpen. Daar heeft een burgemeester-marketeer zijn stad – onze stad verdomme – in een toeristische attractie omgeturnd. Er nog net geen Disneyland van gemaakt. Ze met mooie praatjes – city-marketing! – en een vijftal door copywriters ineengeflanst boekjes een A-merk opgeplakt. Gedegradeerd, ja. Inderdaad: Weg van A. Hoe verder hoe liever. Antwerpen, waar ze met gladde vogelmarkttrucs hun dikke nek als een deugd verkopen. Stad die haar CEO op het schild heeft laten heffen door de lokale *beau monde* van de loftten rond het Eilandje. Neen hoor, niet Gent maar 't stad is een eiland, en allang. Vroeger oord van zeemansvertier en voor de Oost-Europese landverhuizers loopplank naar Amerika. Vandaag reservaat voor luxejachten en trendy bistro's.

Maar kijk, nu heeft de zetbaas van VOKA en discipel van Dalrymple het zaakje overgenomen. Het kan dus nog erger. *Het beste moet nog komen*. Zo luidt de titel van een van die boekjes die Patrick Janssens in betere tijden en bij gebrek aan politiek programma op de markt bracht. Zo ironisch had hij het wel niet bedoeld.

Tja, 't stad is van iedereen. Nog zo'n marktkramerskreet waarmee Janssens' spindokters ons de hersenen spoelden. Want daar was het ze om te doen: ons in de juiste mood brengen. Neen, voor politiek moest je niet bij Patrick zijn. Of die stad ook echt

van iedereen was? Op 14 oktober bleken ze in de volkse districten van Borgerhout of Hoboken daar nooit van overtuigd te zijn geweest. Of ze nu beter af zijn, is weer iets anders. "t Stad is niet van iedereen" had Vlaanderens Hoop in Bange Dagen zich al eens in een onbewaakt ogenblik laten ontvallen. En de avond van 14 oktober, toen de stemmen geteld waren en zijn zegestoet zich in beweging zette, jubelde de Redder: "t Stad is van ons". Twee maal *cri du coeur*. Nu we dat nog even in het Frans mogen zeggen.

Reden genoeg dus om te emigreren. Sindsdien echter zijn we alweer een maand verder. Naarmate de coalitieonderhandelingen aanslepen en de vooruitzichten almaar somberder worden, hoor je steeds meer mensen overwegen om naar Gent te emigreren. Reinhilde Declerck haar koffer staat al klaar. Wouter Van Besien vraagt het zich af.

Bijna vijf eeuwen geleden zijn de Antwerpenaren nog eens massaal geëmigreerd. Niet naar Gent maar naar Amsterdam. Van Bredero weten we dat die Spaanse Brabanders daar geen al te positieve indruk hebben gemaakt. Berooid en toch de grote jan uithangen. Ook toen al dikke nekken. Gentenaars, let op uw zaak. Als de praatjesmakers die van Antwerpen A-stad hebben gemaakt, bij jullie neerstrijken, zijn ze in staat om van Gent een G-plek te maken. Sorry, Antwerpse humor.

Bij nader inzien dus toch maar niet Gent. Want wie ik zeker niet tegen het lijf wil lopen, zijn de sinjoren. Die vrolijke fransen met hun snorren voor wie Antwerps de universele taal is: *De stad wor azzek zen geboren*, nog zo'n boekje van Janssens. En Gent pas op! Ze brengen hun plannen mee, de Baasjes Gansendonck die hun MAS het

achtste wereldwonder achten. Die met peperkoek en slappe handjes beklede Albert Heijn. Dat misbaksel waar je langs achter binnen moet omdat ze in de voorkant een kroeg hebben ondergebracht. Een kunstshoppingcenter met een zo krenterig afgemeten entree dat je door een checkpoint denkt te moeten. In Israël zouden ze daar zelfs geen Arabier daar door durven te dwingen.

Ik vertrek naar El Hierro. Het kleinste van de Canarische eilanden. Ook Louis Van Dievel zit daar. Een Antwerpenaar, maar een met humor. En een schrijver. Op El Hierro worden ook geen misdaden gepleegd, weet Van Dievel. Zo klein en afgelegen is dat eiland dat je er niet kunt vluchten. Daar zal de Nieuwe Vlaamse Aangebedene zijn vlag zeker niet planten. Ook zijn sokophouders Bracke en Janbon zijn er nog niet geland. Op dat eiland is alles dus nog *luxe, calme et volupté*. En geen Van Overmeire die je op de bon smijt omdat je dat in het Frans van Baudelaire zegt.